

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

Szerkesztési szállítás:
külső szénutca Sikk-ház, 36. számmal.
Kiadó hivatal:
Stein János könyvkereskedésében.

Előfizetési díj:
Évnyegyenként 3. félre 6 pfrt, külföldre évenyenként 4 pfrt.
Megjelenik a K. Közlöny minden Keddén, Csütörtökön és Vasárnap.
Hirdetések minden egyes hirdetés után 10 pkr béküldj és minden négyhavas egy sor után számítandó 4 pkr beküldése mellett közzétételnek.

A lap szellemi érdekeit illető közlemények a szerkesztőséghez, az anyagi ügyeket tárgyzók u. m. előzetes, hirdetések, reklamációk sat. a kiadó hivatalhoz utasítandók bérmentesítetten.

A KOLOZSVÁRI JUL. HARMINCZADIKI LÓVERSENY.

Az élet, a körülmények ha csak egyes embernek hozzák is meg a küzdés, a törhetlen nemes akarat és kitartható jutalmazó pillanatát, mily megható, mily magasztó színekben ragyog az élet előttünk, mily nemes örömben dobog kebelünk, ha ily pillanatoknak tanui lehetünk. . . De a hol egy közös célra törekedve, közös érdekért lelkesülten, egy hazának, millióknak nemes és csüggedetlen élete nyilvánul, ily pillanatok öröme, kéjét csak érezni, de leírni nem lehet. . . Ily magasztó és ritka pillanatok egyike volt a folyó hó 30-án Kolozsvárt tartott lóverseny.

Ezen lóverseny délután 5 órakor kezdődött. Már 4 órakor, a versenytér felé tödülő kocsik és mindennemű szekerek larmája, mintegy hatalmas áríz megrázó, szakadallan zugása volt a riadó, mely magával ragadott a városból gazdagot és szegényt, aggot és gyermeket, gazdát és cselédet, vásárlót és eladót, szóval minden embert, kitől csak telhetett. . . ment a népes vásár és város. — Külső-középutca végén balra tért út vezetett a versenyterre, mely Kolozsvár határán a várostól egy jó félóránnyira, az ugynevezett várostól réjtjén volt rendezve. — A rétből egy teljes angol mértföld kerületű tér sarlóalakban, fejjére festett czövekekkel volt kijelölve; ezen czövekeken kívül ugyancsak sarlóalakban mindegyik czövekek körül volt a szorosabb értelemben vett tágas pályater, hol a futtatás történt, a pályatér vékony lécezetet vette körül, mely mellett észak-kelet felől voltak a néző helyek fölállítva; legelő — i. i. körben értve — volt egy kúpozat, hol a versenyre kinevezett bírák ültek; ezekkel szemben volt a jelfa, melyhez legelőbb kell a lovasnak jutni, hogy nyertes lehessen.

A tán még versenyt nem látott t. olvasóink kedvéért igen röviden megemlíti azon szertartásokat, melyekből a lóverseny áll.

A főntebb említett fejjé czövekeken belüli, mint képzelt lehet, igen tágos teren vannak a futandó lovak különbözőn takarókkal fulig bevonva; mindeniket csinosan, vagyis takarosan livrébe öltöztött lovász vagy legény tart kantárszáron; ezek körül hemzseg a sok úri ember, katonatiszt, délczeg lovakon lovagolva; nyargalnak, fogadásból egymással versenyezve sebesen futnak keresztül-kasul a nagy téren, vagy pedig a futandó lovak közelében apró csoportozatokban egymással társalognak, lép-

tetve egymás mellett, vagy helyt állva, — ezen vásárforma gyűlés közepén a banda muzsikál. De a pályatér hosszán körülvéző nézők ezerei sem mulatják el a várakozás pillanataiban örömeiket élvezni; társalgás, látszóvezés, szépelgés, apróbb csoportulatok alakulása, szívarozás, borvizes- és vizes borozás, fagyaltózás javában foly.

A futandó lovak körül élénkebb mozgás keletkezik; veszik le róluk a tarka takarókat, nyergelik, kantározzák, szerelik őket; a lovasok — jockeys — kezdik felöltöni vékony selyemből készült, derékig érő dolmányforma ruhájukat, mely egy vagy több színű, s melyet a programmban műszóval „deréknak“ neveznek, p. o. veres derék, zöld sapka; ez a sapka is vékony selyemből van készítve.

A bírák emelkedett páholyában meglehetősen nagy-ságu csemetyű van, melyet a nyergelés után nem sokára meghuznak; ekkor a versenyző lovak, tarka lovagaikkal, és az egész körülvéző lovasság tömege megindulnak azon fa-jelvény felé, honnan az indulás történik, s mely a pálya-térnek éppen fele, mikor a csemetyű másodszor megszólal, már a fejjé czövekeken kívül rendbe állott versenyzők egyszerre vágatni kezdenek. — Azt az egész nagy kerületet, a jutalomdíj összeg mekkoróságához, és természetesen a pályatér nagyságához képest egyszer, kétszer, háromszor kell szakadatlan futással megkerülni. Ha történik, mint most is történt, hogy egyik vagy másik ló a pályatérrel kitört, félrefut vissza a czövekeken belüli térre, melynek közepén a néző lovasok sietnek a bírák páholya felé, az olyan pályázónak vissza kell azon pontra térnie, honnan kitért, és úgy vágatni a többiek után, kik már tova messzi szaladnak. Így történt, hogy a 2-dik futásban, az ugynevezett „ostor-díjban“, mely minden mostani futások között legérdekesebb volt, a Tisza László 8 éves kanczája mindjárt a futás kezdetén kitört a többiek sorából, de a lovas gr. Bethlen Geyza ügyessége, bár későcskén, ismét pályatérre vivé az akaratost, és sebességével a másodszori kerületben a többieket utólérve a pályacélhoz a nyertessel szintén egyszerre érkeztek.

A bírák páholyától 11—200 ölre van egy más jelfa, mely mellett egy kinevezett egyén van, mellette egy veres zászló lefektetve; mikor a versenyzők irányba futnak, a veres zászlót fölemeli, a bírák előtti csemetyű megszólal, a bírák nagyobb figyelméztetésére; kezdődik a győztes messzi hangzó éljenzetése.

Mi a mostani futást illeti, az első 500 darab cs. arany álladalmi díjra, melynél a betétel 200 p. forint, bánatpénz

100 p. forint volt, futtattak a programmban megnevezettek, id. gr. Teleki Domokoson kívül.

Az indító második csemetyű után láttuk vágatni a három lovas egy sorban, de néhány percz múlva Lioness vezér lett, mely rangot mindvégig megis tartott, úgy, hogy Benson Andres angol jockeynek nagyon kellett Lionest mérsékelni; a negyedszeri kerületkor, midőn a figyelő zászlót elhagyták, Lioness megnyújtotta karcsu természetét, s mint a költők éneklék kedveseikről, „lába nem látszott a földet érinteni“ úgy haladt, elhagyva Máriát, mely eddig mindig közelében szintén igéző könnyűséggel futott; a nyertes Lioness lett; Mária második, Villám harmadik érkeztek a pályacélhoz. Lioness a gr. Nemes Ábrahámé, 4 éves telivér Prince Clevellintől. Mária a b. Szentkereszti Zsigmondé, barna pej, telivér, 9 éves, Readrowertől. — Villám a gr. Beldi Ferenczé 4 éves telivér mén, Rubéjtól.

Némely t. olvasóink kedvéért megkivánjuk jegyezni, hogy a pályázandó lovat egy hó vagy több kevesebb idővel be kell előbb jelenteni; ki a határozott időig be nem jelenti, az nem futhat; mikor a lovat bejelenti, egyszerűsmd bizonyos pénzösszeget kell bétetni, melyet „betételnék“ neveznek. Ha a bejelentett valamelyik közbejött akadály miatt nem futtat, akkor ezen betételnék felét visszakapja, felét pedig elveszti, és ez a bánatpénz. — Ha pedig a bejelentett futtat, ezen esetben a betétből mit sem kap vissza. Ezen betétből és valamelyiknek visszalépése esetében, bánatpénzből begyűlt összeg felét, a kitűzött díjon kívül kapja a nyertes, másik felét pedig az, a ki második érkezett a pályacélhoz.

A 2 dik ostordíj című futásban részt vettek b. Schleinitz barna-pej Camara nevű kanczája; Tisza László Csunya nevű sárga kanczája; b. Bánfi Kálmán Kati nevű szürke kanczája; gr. Mikos Árpád Lizi nevű barnapej kanczája; gr. Mikó Imre Bátor nevű lova; b. Huszár Ádám Charlotte barna kanczája és Manz Antal Galopád nevű barna lova; négyen kimaradtak.

Ez a futás nagyon szabálytalan és sok furcsaságaért legérdekesebb volt; ezen pályázók az egy angol mértföldnyi kört másfélszer kellett hogy megkerüljék, mint-hogy a távolság 1 1/2 angol mértföld volt; az egyik kitört a körből; a másik, mikor látta hogy nagyon elmarad, leugrott lováról, hogy az gazdátlanul szaladjon, merre neki tetszik; mint föntebb is érintők, Csunya is kitört, de ügyes lovasa oda pótolhatta vele elmulasztott kötelezettségét, hogy a pályacélhoz csak egy fövel érkezett előbb a nyertes

SAPHIRA.

Koszorúzott pályamű.

Irtá

HALMÁGYI SÁNDOR.

I.

A szerencsecsillag.

(Folytatás.)

Szidónia volt, Boncza Ábrahám leánya, egy alig tizenhét éves hajadon, a kinek arc-színe oly átlátszó hófehér vala, hogy első tekintetre valaki könnyen zavarba jöhetett, vajjon nem az égnek egy földön bolygó gyermek áll-e előtte. Sokan is búsították egy időben öreg Boncza urat, hogy meglássa: nem sokáig fog élni ez a szép gyermek, a ki legzsémbkorától fogva mindig oly szokatlan komoly, andalgó és okos volt, hogy csodahíre futott.

Márkházi visszafajított lélekzettel szemlélte e váratlan jelenetet, mely egészen ifjú regényes kedélyéhez szólt, s egész lényét ki-mondhatlan boldogító előjeltem gyönyöröz-zetével tölté el.

— Üdvözzök lovak! szólott hozzá lágy, ezüstcsengő hangon Szidónia, a ki egy pillanatig határozatlanul, meglepetten állott a küszöbön, aztán csendesen belépve a nagy terembe, szerényen lesütött szemmel négy bókot csinált; — üdvöz légy szerény hajlékunkban! s bocsáss meg, hogy gazdasszonyi köte-

lességemet ily késedelmezve teljesítem. Azonnal hozzák a vacsorát.

Aztán atyjához fordult, a ki elégtelen hallgatta ez okos gyermek nyugodt beszédét.

— Parancsolatod szerint rendbehoztuk a vendégcsobát; — mondá; — hanem minthogy rég nem volt szellőzve, s ott oly igen hideg van, egy kis tüzet gerjesztettünk a kandallóban. Ne haragudjál, édes jó atyám, szenes hambárodhoz nyultunk.

— Az én szenes hambáromhoz! Hogy mertétek azt tenni? — formédt fel az öreg ember csúf, haragos arcot csinálva. — Hát nem megparancsoltam, hogy soha se merjetelek oda nyulni? Hát hiába beszéltek én nektek? Oh, oh, oh! — nyögé indulatosan fordulva el; — csupa boszuság az ember élete.

— Édes jó atyám, bocsáss meg szegény Szidóniának! — könyörgött a szép gyermek oly rezgő, fájdalmas hangon, hogy a köszív is megindult volna tőle.

S öreg atyjához lépve, gyöngéden simult hozzá és leirhatlan szeretettel csírogatta. Nem volt senkije, látszott az; s atyja haragja ellen is csak atyjához folyamodhatott. Oly megható volt ez árvaság!

— Jól van jól, — mormogá az öreg Boncza ellágyultan; de mégis keménykedni akarva; — most az egyszer még megbocsátok, de többet meg ne próbáljatok az én materialéimhoz nyulni. Most pedig eredj és szépen fekögyél le nyoszolyádba, mert késő idő van. Magdus majd mindent elintéz.

— Oh lelkem jó atyám — mondá a halvány gyermek könyörgő s egyszersmind elégedetlen hangon; — ne küldj még fekünni. Nem illik ám a gazdasszonynak hamarabb nyugodni le, mint másnak a háznál. Aztán egy cseppet se alhatnám; de igazán! . . .

— Nem, gyermekem, az éjszakázás nem

neked való. Eredj, ha mondom, és hajtsd nyugalomra fejedet; senki se fogja rossz neven venni, nekem pedig örömet szeresz, ha parancsolatomat teljesíted.

— Engedelmeskedem, — rebegé Szidónia, megcsókolván atyja kezét.

Aztán jó éjszakát kívánt és egy könnyed bók után, mely a lovatot illeté, a ki minden mozdulatát ámulattal kíséré, sebesen távozott azon ajtón, a melyen jött; de a küszöbről még egyszer önkénytelenül visszafordult, s tekintete rokonszeri pontossággal talákozott a hajnászköi, ifjú exvárpapján sovárgó, élénk tekintetével, mire aztán egészen megrezzenen tünt tova, éppen mint egy szép álomkép, melyet mindig igen korán zavarának el.

— Szegény gyermek! sohajtá az öreg Boncza, miközben az ablakfülkéhez sétált, egy perczre dolgozt keresett ott magának, talán hogy azalatt egy visszafajthatlan könyvet ejtsen, mit vendége előtt rejtteni akart; — szegény jó gyermek, ő képes lenne egész reggelig fénvirasztani, csakhogy valami rövidség ne legyen, pedig olyan gyenge, mint egy beteg virágzál.

Márkházi csak mintegy érthetlen mormogást hallá e szavakat, a modorában nyers, de gyöngéd atya megindulását; pedig éppen nem vette észre, édes érzetek s bájos képek tündérvilágában bolygott az ő lelke e perczben; epedő tekintete nem tudott megválni azon iránytól, melyre a szép jelenet eltűnt; s élénk képzeletének tüze felgyulván, forró érzemény járta át egész lényét. Ugy tetszett neki, mintha egy titkos hatalmu regényes vágyódás ragadná őt arra, de a szoborról dermesztő édes elbámulás oda szegve tartaná hátra. Ugy szeretett volna, ez igézet gyűrűzetéből kilépve, e fehér angyal még mindig szeméi előtt káprázó alakja után sietni, őt egy pillanatra megállítani, magát

szenvedélyesen lábaihoz vetni és így kiáltani fel hozzá:

— Te vagy, a kit epedő lelkem sováro-gva várt; te vagy, a kit földi boldogságom osztályrészeül kértem az égtől; te vagy az én szerencsecsillagom. Oh ragyogj nekem teljes pompában tündöklőve és ne borulj el előttem soha . . . Szidónia . . . csillagom! . . .

A két ábrándozót — mert az öreg ház-gazda is elandalodott az ablakfülkénél, s lelke isten tudja hol kalandozott, — a szolgáló leány zajos belépte ébreszté fel. Mindketten rezzenen veték fel tekintetüket, s némi zavarral néztek egymásra, mintha kérdezték volna: miről is szölkünk volt az imént? Aztán egyik se mutatkozván hajlandónak megbontani a szóbeli csendet, csak tovább andalogtak, számba se vé-vén egymást.

Magdus ezalatt gyorsan megterítette az asztal végét, s párolgó meleg ételt, hozzá egy kancsó ő-bort, fehér kenyéret és kalácsot hozott; jelentvén egyszersmind, hogy a csatlóst már megvendégelte, ott vár a toronyszobában, a hol az ifjú nemzetes ur fog hálai; meg azt is megsugta, hogy a kalácsos tessék jól hozzá látni, mert Szidónia kisasszony a maga kicsi kezével készítette.

E biztatásra kifáradt útasunk jóízűen evett és ivott, a mit gazdája igen jó neven is vett; aztán kiürítve a kancsóból a legutolsó korty bort is, kijelenté lefekvésü szándékát. Egyébiránt, bármennyire ki volt is merülve, nem annyira lefelelni és pihenni, mint inkább magány után vágyott, a hol felizgott lelkét aranyos képzeletére bízassa.

— No, öcsém, nem tartóztatlak, aludjál jól, — mondá Boncza bácsi, mialatt Magdus finom készületű, könnyű kézi lámpát gyújtott meg.

(Folytatjuk.)

*) Lásd a Kolozsv. Közl. 102-dik számát.

Camara; harmadiknak Kati érkezett. — Camara nyert egy ostort; Csunya a gr. Andrássy-Albumot.

A harmadik futás történt a 300 darab arany áradalmi pályadíjra. — A négy megnevező közül — így nevezik a pályázó lo tulajdonosát — gr. Béldi Ferenc bántpénzt fizetett. — A szokásos csemetés után ismét láttunk három lovast a pályateren, villámmódra hagyva maga után tért és jelvényeket; a nézők önkívülettel engedték magokat a pillanat elragadtatásának; mintha egy szívvel gondolták, „még a szél is sirva fut utána;” elől Pajtás futott, ragadva magával vörös-fejér testű, zöld sikkájú lovagját; utána Arabella, sebesen, könnyedén, mintha csak szellő simult volna... A tér első kanyarulatánál egyszer csak elől látjuk Arabellát, Pajtás második lett, lovasa figyelmenlensége miatt vagy háromszort tett kisebb kitérést pályasugarából, mely miatt lépésekre maradt hátrább. Arabella lelkesült éljenzések között nyerte el a pályadíjt, lovasa ifj. gr. Bethlen Domokos volt. Pajtás csak második lehetett, lovasa 16 fonttal volt nehezebb a határozott nehézségnél, s még a mellett szükségelt a kantárrangátusaival félre-félre léptette. — Necsed harmadik érkezett nem nagyon messzi a többiőt. — Arabella a Tisza Lászlóé, barnapej 9 éves; Pajtás a gr. Teleki Domokosé, 5 éves mén; Necsed a Bánfi Alberté, 8 éves barnapej kancza.

Megjegyzendő, hogy a futások általában igen sebesek voltak. Az első tartott 7 és 33¹/₂ percig A második 3 és 30¹/₂. A harmadik 4 és 10¹/₂ másodpercig.

A negyedik futás 1 angol mértőföld, ez a program szerint a „föld és zek futása.” Itt négyen álltak volt fel; de az egyik, a mint futni indult, nem futott a többivel körben, hanem vette egyenes irányban be a törlöküzák közé; ez a nézők kedélyét felvillanyozta. — A más három futott, mint futatott; egyik elől, másik utána, a harmadik meg ez után, mind a három szürkelovu; az első volt Stanislaus Zsigmond, saját lován; a második a Biasini Domokos kocsi, Dénes Samu, gazdájának a torda-kolozsvári csapatból kivett gyors-lován; a harmadik Izó János, saját lován. — Mikor Dénes Samu a jeladó fát elhagyta, kecségetni kezd ostarával innen-tul a kis fejér czuczót, s ha emiatt egy kanyarodást nem tesz, ő lesz a nyertes, hanem a szinte mégis ott volt, s így csak második maradt, Stanislaus Zsigmond volt az első, Izó János harmadik; az első nyert 70 pforintot; a második 30 ffor, a harmadik 20 forintot.

Ezek után a nézők jó kedélyvel kezdettek hazafelé, de nem oszlani, sem szaladni, hanem rendben és csendesen hajtani és menni, mert a fogatoknak akkora száma volt, hogy mikor az eleje már otthon járt a városban, az utója még alig indulhatott el a pályatérrel; meglepő látvány volt a fogatok különbözősége, üveges hintó, kocsi, fedeles szekér, paraszt szekér, fényűző csodálatos alakú szekerek, egy lovu ígás fogat... mind a Kolozsvár becsületes népének fényes dícsőségére legyen mondva. — Ha Pesten van az ember lóverseny idején, a városban alig hall felőle; ha valahol szó is esik róla, az odaváló polgár válat vonit s azt kérde: hogyan megy a Gschelt? Valamint ott, úgy itt is a földirtokosság lovagiasan viselte magát s így viselhetne volna magát jóval előt.

A kolozsvári tanács ily rövid idő alatt, sokat tett a pályatér rendezésével, hanem jövődre, hisszük még többet teend; ha lehet a pályát egész körre kell csinálni;

vagy ha így marad, a nézők emelvényét nem a tér egyenes vonalára, hanem a görbületére kell rendezni, mert csakis így látható minden pont; a jegyek mellé az ülés számját is át kell adni, külön papírra nyomva, hogy ez a nézőnél maradjon számolhasson mind magának, mind másnak ülése valódi számjáról; mert sok néző, a mint jegyét tőle elvették a bemenetnél, annak számjára sem emlékezik többé, és végül, a mit most is hiba volt nem tenni, minden jeggyel kell adni egy programot vagy legalább pár krajczárt a pénztárnál áruhatni, mint ez másutt van. — Különben minden illendően sugy a jövő, mint menő utakon jó rend volt.

Jövendőre, ha az isten is úgy akarja, a futtatások száma szaporodni fog, reméljük az erdélyi asszonyosságok nem fognak e tekintetben is a testvér honéinál hidegebb kebellet maradni.

Hogy nemcsak a lóverseny, hanem minden nemes verseny mekkora üdvös hatással van úgy az egyedeknek mint a köznek jólétére, azt szükségtelen fejtegetnünk; s a ki azt netalán felfogni nem tudná, annak számára mit sem írhatunk. A lótenyésztés igen nevezetes jövedelem forrás; a híres erdélyi fajt nemesítésépis, de különösen: hasznos; az erdélyi lófaj régidőtől igen híres volt... ha a daliás leventét, Daniel-fajt; keleti vérű székely-ripa tágas, tüzespiros orlyukaival, vagy erdélyi almásszürke hordozhatta csatáiban, bizonyos volt, hogy az arabsménjén futó törökök nem szalasztja el maga elől.

Mi se szalaszszuk el, kicsiny utódok, a nemes, a hasznost szemünk elől.

GYÁRFÁS F.

A REFORMATUSOK KÖZZSINATJA.

(Polytatás.)

Azon tisztelt olvasók kedvükért, kik tán ily szertartást nem láttak, leírjuk igen röviden az ev. reformáltak erdélybeni papszentelési szertartását.

A püspök, az ezen szertartás előtt általa tartatni szokott templomi beszéd után, ugyancsak még mind a szószékéből bizonyos kérdéseket intéz a szószék előtt rendben állott folszentelendő papokhoz t. i. éreznék-e magokban azon pályára elhivatást? Készek-e a vallás igazságaiért, ha kell, meg is halni? Mely kérdésekre a folszentelendők „igen”-nel felelnek. — Azután a püspök közikbe száll a szószékéből, az esküt előttük elolvassa, melyet ők szórul-szóra utánmondanak; ennek végeztével a folszentelendők féltérde borúlnak, mikor is az ugyancsak közelökben sorban álló esperesek hozzájuk lépnek, mindenik folszentelendőnek fejére egy esperes teszi a kezét, s ezen állásban az öreg esperesek egy megillető éneket énekelnek, melynek végeztével a folszentelendők térdeikről fölemelkedve már — folszentelt papok. — Ezen szertartás különböző jelenései közé templomi zenék, énekek művészién vannak alkalmazva. — A napi szent szertartásokat, este vigási szertartás zárja be t. i. estély és táncz, melyre amessze vidék hölgyei számosan jelennek meg, nevezetesen az egyháziak hajadonait édes mamájik kettős köteleességből hozzák el; ez igen jó alkalom az ifjú papoknak háziasszonyt szemelni magoknak; valamint a hajadonok részéről is igen kedvező alkalom — láttatni; a magát szerencsésnek, kiváltságosnak hitt osztály szépeit páholyokba, lóversenyekre, sétakocsizásokra viszik a méltóságos mamák; a nép,

heti vagy országos vásárokon találkozik vidéki vidékivel, s így tovább mindenik társadalmi rangfokozatnak megvannak a maga nevezetes eseményei, melyekre nagy farsadással előkészülni, s melyekről jól, rosszat legnagyobb pontossággal elbeszélni, az élet nagyszerű és érdekes semmisségei közé tartozik.

A mi továbbá a k.zsinat tárgyait illeti 28. Mult évi zsinat határozatából az év különböző szakaszaiban, különböző életkorú növendékek levén kötelesek a népiskolába tanulás végett feljárni és félévénként próbatételt mutatni fel; ez okból határozatott, hogy a t. esperesek minden fél év végével küldjenek a f. t. h.püspök úrhoz kimutatásokat, ki is az egyh.kerületek költségén kinyomtatni sziveskedjék. 29. Az új-tordai egyház tagjai önkényesen az egyház pénztárából váltván meg a képét, határozatott, hogy az illető t. esperes terjeszsze ezen kepeváltás állását a migos egyh.főtanács eleibe, s kérje fel, hogy nyujtsjon segédkezet a szó alatti ügynek az egyház előmentére lehető elintézésében.

Szabadságot veszünk magunknak a kepeváltás eszméjénél minden illetőket figyelmeztetni az időkre és hánzáknak körülményeire; nincs ennél hidegebb eszme korunkban;*) ne legyünk egyrésztől képzelt hasznok és előnyök után könnyelműen kapkodók; ne legyünk másrésztől bűnösen fukarok egy-két fillérünkkel, melyet a leg-nemesebb cél, s a legtestvéribb viszony még sok ideig követelnek.

30. Az ürességbe jött papi állomások betöltésére nézve gr. Teleki Domokos egyházi biztos ur indítványára a tavalyi zsinaton a 80 sz alatt megállított papválasztási szabályok 3 száma d. pontja oda módosított, hogy ha a papválasztásra a gondnokok közül egyik se menne el, azon esetben ne az esperes nevezzen ki biztost a gondnok helyett, hanem az esperes által legelőbb megtalált főgondnok nevezzen az egyh.kerületi papulnokok közül maga helyett helyettesit. — És ezen indítvány és ezen határozat igen lényeges és nevezetes momentum jelenben az erdélyi ev. ref. egyház életében. — Azon valóban vas-tag visszaélések, melyek a megürlt egyházak körözötése és szabad választás utján betöltésénél szerepelnek, mondjuk, azon visszaélések, szennyes önérdékek lelkiismeretlen szerepeltetése, ezek fogják az ev. ref. egyház önkormányzati jogát elferdíteni és azután teljesen összeválni; — a hírlapok itt-ott már érintettek némely tényeket, s még ezeken kívül a roszvilág sok neveltséges tényeket beszél az ily szabad választások körüli eljárásról, melyek nemcsak esperesi csínnek, hanem basai erőszakosságok rovatában is első helyet érdemelnek... csak csinján hánjunk édes magunk iránti szeretettel!... Végre 31. A 8 és 9 számok alatti bizottmány beadványát, a közzsinat komoly tárgyalás után elhatározta: 1-ör intéztessek alázatos felirat, elemi iskoláinkat és tanintézeteket szervező kormányi rendeletek tárgyában, a vallás és közoktatás ügyi m. minisztériumhoz; valamint az ev. ref. egyháznak a legfelsőbb helyről kiadott katholicus atyafiak házassági törvényeiből keletkezett nehézségei ugyancsak az előbb irt m.minisztériumhoz alázatosan terjesztessenek fel.

Ezen feliratokat a maga idejében közlendjük.

(Vége következik.)

*) A kepe megvallásnak már tapasztalt idves eredményei ezen eszme czélszerűségét igazolják. Szerk.

EMLEKBESZÉD

Magyar-Gyermónostori gróf

KEMÉNY JÓZSEF

Ravatala felett, a gerendi sírkertben.

III.

Latin munkái.

(Vége.)

Uraim! E végrendeletben — túltéve magunkat a főnemes családok illető pontokon, — egy aranyos közös anyánkat, a szeretett hazát illeti. Amott a grófi kastélyban, a keleti rész egyik melléklakában van egy aranybánya — könyvtára, gyűjteménye együtt — az az édes hazáé — Erdélyé. Végrendeletileg egy létesítendő erdélyi országos muzeumnak hagyományozta ő azt. Kitiűnő magyar hazafiságról a két hazában köztiszteltet ismert azon nagyméltóságú gróf, kinek megtisztelő vezérlése alatt sereglenk ide, kifejezni az érdemnek az elismerést s méltó végtiszteltet. — ő ajánldekozá meg a nagybecsű hagyatékot családi kényelmére épült díszes palotájával s laképületeivel, terjedelmes gyönyörű kertjével. Így olvad össze gr. Teleki József az építő, gr. Mikó Imre a nagylelkű áldozó, s gr. Kemény József a halhatatlan nevű műkincs-hagyományozó hármas emléke Erdélyi pantheonában.

Uraim! oly hazafiság előtt, mint jelen ünnepélyünk megdicsőült szelleme, önként lecsukódnak az ajkak, csak a forró háláérzelem beszél, s Vesztalángként lobog fel emléken a halhatatlanság örök ragyogványa.

„A nagyra termelt áldozatokban él.

Felmúlja bézart léte határait,

A századok hús-oladékin

Állva marad s az örök tünésnek

Fennen parancsol s megtört a halált.”

Hány ember szeretne sokáig élni; de ugyan kevesen tudják, hogy az ember holta után is élhet. Ezt a titkot régen árulják, de kevesen veszik, — meglehet, igen drága: a halhatatlanságot azonban csak meg kell adni az árt; mert lehet valaki tündérszépü férfit, ki a társas körökben minden föllépésével hódít; négy lovat is tarthat, mit sokan irigyelnek tőle; továbbá híres agarai is lehetnek, de ezekért holta után röviden emlegetnek valakit: hanem, a ki bővebben akarja tudni a halhatatlanság árát, vessen gr. Kemény József végrendeleti egyik fénypontjára figyelmes tekintet, vagy kérdezzen meg egy általános tisztelt hazafit, hogy mennyibe került az erdélyi muzeum pompás palotája a hozzátartozókkal együtt; azután halhatatlanságot magát. „De ez már még is drága halhatatlanság!” kiált fel talán valaki; igaz, de kitéhet róla, hogy így van, olcsóbbért nem igen adják. Sokszor egy munkás élet éj-nappali szorgalma, fáradozása, minden eredményeivel megyen a hon áldozottáirára a halhatatlanság fejében, mint azon hatvan évre terjedt nemes életét, kit nyugvó hamvaiban polgári kegyeletünkkel megtisztelni méltónak tartottunk.

V.

Lejárt az évek sora, gr. Kemény József átszellemült egy szebb csillagzába; s ha kérdezi a búsongó honfi: hol van történelmünk nagymestere? némán válaszol e rideg sírhalm s a felette örökös emlékszóbor.

„Oh természet! viseld gondját e sírnak,

Melynek lakója e hon hű fia.

Viseld gondját... ülted áldás gyanánt

Virágaid legszebbjeit reá.

Ugy sínes e honnak, nincs hálás keze,

Hogy megtegye, ha elmulasztanád.

Oh e hazában olyan sok jeles

Sirján ingatja vándor fuvalom

A feledésnek tuskobokrait.

Vagy mond, hazám! hogy multad illeti,

Csak multadat s nem a jelent e vád;

Mond, hogy szívedben lesz egy kis helye

Maradni méltó emlékezetének.

Vagy nem méltó-e rá, hogy a haza

Szívében hordja annak emlékét,

Ki a hazát szívében hordozá?...

Igen, uraim! mi itt ugyan a gázos grófi

özügy kegyeletének emlékét álljuk most körüli:

de bizom Istemben, s a népei boldogságát,

előhaladását nagy lelkei viselő legkegyelmesebb

Urunk Fejedelmünk határtalan jószágában,

hogy nincs távol az idő, midőn az erdélyi országos

muzeum-egyesület hajnalünnepét tartandjuk meg.

Akkor és ott nem fog késni a haza

gondoskodni a dícsőültnek kiérdemelt emlékeiről.

Mert a haza nagyembereinek emlékei sehol nem állanak illőbb helyen, mint az országos

muzeumban, mely egyszersmind a hazafiai érdemek méltánylatának pantheonai

szolgálat.

Azonban Gerend feledez azért soha nem

leend. Megszentelt tér marad az Aranyos-mel-

léki rónaság a nemzet nagy halottjának sírhalmáért

minden hű hazafi, igaz magyar emlékezetében;

a késő korok nemzedéke is égő vágygal

zarándokol a bemohosult sírhantokhoz, hol a nemes

kebel hamvai szenderegnek, és szent lelkesedés szállja meg ott a fiatal küzdőket,

lelkésed tenni és munkálni a közjóért, mint a dícsőült

gerendi gróf. Ezen sir, melyet környezünk, uraim! a nemzet történetlapjain ott

álland fénybetűkkel, kitorúlhatatlán, hol Szép-

halom és Cseke ragyog a nemzet emlékezetének dícsugáiban.

A nagy ember életfolyama az örökség tengerébe szakadt. Oda szakad mindnyájunk élete, mert az idő tükrén ingó képek vagyunk. Az enyészet rálehel a tükörre és a képek nyom nélkül tűnnek el. Ki az, ki élni nem kíván, ha lefoszik róla a sárlak? Ki az, ki az emberek emlékezetében, a dícső sorában helyet foglalni nem vágy? Ezt elérni csak egy úton lehet, ha boldogítva boldogulunk s a szent erényhez híven, egészen betöltjük a helyet, mely a gondviselés által kitűzött számunkra. Ki ezt megteszi, arra nézve a sír halhatatlan életének bölcsője. Gr. Kemény József igekezett, leszámítva a mindnyájunkkal közös gyarlóságot, egészen betölteni helyét; ő szakadatlan munka közt töltött életfolyamán keresztül, sokat türe, mívele, izzada, fázk: „azért míg milliók élve is holtak, ő holtan is él és — élni fog.

Hazafiai öszinte halálával párosult buzgó tiszteletr lelkesülve, s téged kereső, téged ohajó tekintetünket az egekre szegezve, hozzád fordulunk, megdicsőült szellem! s megindult szívünkől rebegjük a haza nagy dainókával:

„Érde mid
A dícsőségnek tetején ragyognak,
A halandóság köde fel nem érhet
Fényes egrede.
Századok zengnek s maradékaink
Áld maradéka.”

VASS JÓZSEF,
tanár s lyc. könyvtárnok Kolozsvárt.

KÜL- ÉS BELFÖLDI LEVELEZÉS.

Ragusa. (Vége) Midőn így a természetre gondolkodok, lehetetlen hogy eszembe ne jusson a szép természet imádott honomban, hol én mind testi, mind lelki tehetségeimet az illendőség határain belül, s mások bántása nélkül, csak a törvénynek, s a törvényes kormányának engedelmeskedve, határtalanul gyakoroltam, az az, szabad voltam: hol szellemem öntáplását azon földből vette, mely a népet teremti, s nem volt olyan mintegy báb, mely, midőn a szabadság kukorikol, mint a kő szétoszlik, de valódi lény a viharra is szembe. Törvényes jó király, hon, s szabadság! ez a szentháromság az, melyben foglalva van a társulati paradicsom: ebbe, csak ebbe hiszek én, mint a szent Olaf megtérített németje, s miután 1849. az első fájdalom meg nem ölt, most midőn Császár ö felsége Magyarországon mindenfelé szellemi, s anyagi áldást szór; midőn két gymnasiumunkban a magyar nyelven tanítást rendelte; midőn a pesti magyar-academia alaptörvényét ezer pengővel szaporította, s ez által a már keseregni kezdett magyar nyelv s nemzet életének hatalmas segélyt nyújtott, még inkább hiszek. Hon, hon, he szép szó, he magasztos fogalom, minden emberi törekvés alapja, a valódi polgár, az igaz hű alattvaló egyedüli alkotója: az a bűbáj kör, melybe az emberi az Isten akkor helyezte, midőn sorsát szeretettel szervezte, hogy boldog legyen! De talán igen eltávoztam, tehát visszatérek a főtárgyhoz.

Midőn én itt Ragusában a Cadmus utódit 1200 éves köztársulati szabadságukkal, tiszteletet parancsoló tengeri vort erejükkel, Adria tengeri uralmával — azon tengerével, mely mint más tengerek a szabad gondolatot, a jólétet, s civilizációt hordja szét a föld minden népeire, mely a végtelenség arczképe, — s elvégül volt nagy honfiával méltán dicsekedni hallom, evvel egyensúlyban találok keleten az én szép magyar nemzetemet, mely eredeti szabadságát, Kaukázus vidékeiről hozta szabadságát, mely 900 évek alatt önmagát kormányozta, mely magát hősinemes indulatú, vendégszerető erőnyel tündette ki; mely Európát a muhamedanizmustól, s a Habsburg-Lotharing uralkodó dinastiát a végveszélytől mentette meg. S mekkora királyai voltak e nemzetnek: 1. István, Kálmán, Lajos, Mátyás; a magyar Regulus Kemény Simon; illyeket ritka ország tud elismerni, s annál kevésbé Ragusa Dalmátiával együtt! Midőn elvégül megfontolom, hogy Dalmátia, s jelesen Ragusa régen 1806-ig, kereskedelme, hadijereje, bölcs kormányja, s e telmi fejlődése által boldog; de jelenleg nem dicsekedhetik egyébbel, csak kopár, kőszirtes hegyeivel, kevés s miveletlen földével, az ipar teljes hiányával, számtalan olajfáival, melyek gyümölcsözése a történettől függ; a tudományokat, s a földet egyformán elhanyagló, s csak a kávéházakban időző, s mégis kevésbé aristokrataival, számtalan ünnepeivel, de annál kevesebb dolgozó napjaival, következőleg nagy szegénységével: akkor bizonyára fájdalommal kell helyettük kimondanom: fuimus Troies, fuit Ilium et ingens gloria Dardaniæ; ellenben a két Magyarországon szerencsét kell kívánnom, mert a jó Isten, s a természet megáldotta hegyeit mindenféle érczekkel, erdőkkel, ivó s gyógyító forrásokkal, völgyeit gabonákkal, s gyümölcsfákkal; szerencsét kell kívánnom, mert a szenvedett borzasztó szerencsétlenség megtanította arra, hogy az embert nem a régi aranybulla, de a munka, az ipar, a termények nemesítése, a szellemi fejlődés, s az erény pályáján haladás teszi boldoggá; szerencsét kívánok, mert egy olyan fejedelem alatt élünk, kinek nemes lelkületéből foly ki az a magasztos, valóban királyi kötelesség, s üdvös törekvés, hogy alattavalóit boldoggá tegye!

O a Kelet s Dalmátia közötti különbségről foliántokat lehetne írni, de nincs arra szükséges talentumom: hiányzik nálam a legnagyobb magyar gr. Széchenyi tolla, melynek hízoló, bájló, s mégis lángoló, elektrizáló ereje ébreszté fel a mélyen alvó magyart; könyörgök tehát a kegyes olvasónak, most elégedjék meg ennyivel.

FARKAS SÁNDOR.

Mezőségről, jul. 22. Az erdélyi orsz. vásárok közt első ló és baromvásárra nézve a sz. péteri, s mint ilyen megérdemli róla a lap hasábjain megemlékezni. Ez a sz. péteri vásár azon hely Erdélyben, hová legtöbb lovat s marhát visznek eladni, s hová Erdély s Magyarországon több vidékeiről jönnek össze a vevők is. Jelen vásárt egy a legjobbnak mondhatni, mind a mellett is, hogy kevesebb ló hozatott eladásra, mint máskor, némelyek szerint 1849 óta nem esett ily nagy vásár. Gyapjú mázsája kelt 22—24 pft. Váltatott ló és baromvásár alatt 4638 czédula. A lóvásár hajdan több napig tartott, mint jelenben, akkor több is volt Erdélyben a jó ló. Magyarhoni lóvévők nem igen mutatkoztak, alkalmasint a kolozsvári vásárt várják be. A jó lovat az erdélyi lókereskedők vették, remondát alig 9-et szedtek. Egy pár tanulatlan csikót a tulajdonos 600 pfton adva el, második kézből 620 pfton kelt el. Ilyen áru csak e pár volt, a többi csikók darabonként 130—

200 pfton adták el. Marhavásár volt jul. 18—20. kövér marhát vették a marhakereskedők, jelen volt a „bécsi német“ név alatt ösmeretes Taubinger is, kinek jelenléte a vásárokon igen sokat tesz a marhaárára nézve. Egyetlen pár ökor kelt el 348 pfton, a többi jónak párja 200—240 pft. alsóbb rendű ökor párja 120—180 pft. Egy tehén adatott el 90 pfton, a jó tehén 50—60 pft. alsóbb rendű tehén darabja 30—40 pft. a legdrágább egy éves ökorborjú párja 76 pft. többie 40—60 pft. két évet töltött tulok párja 80—100 pft. Ebből láthatni, hogy tavasz óta a marha ára nem igen s csak annyiban változott, hogy a tavasszal volt soványabb marha most kövérebb s mint ilyen több húst vitt magán a vásárra. A marha árának emelkedése arányban áll a rajta tavasz óta termelt hullal s fagygyuval. És mégis miért van az? hogy jelenleg a hús jóval drágább mint volt tavasszal, a bőr szintén drágább. A juh darabja árverés útján s szabad kézből 2 ft. 24 kr. — 3 ft. 10 krig, disznó is elég jó áron kelt el árverés útján.

KOLOZSVÁRI NAPLÓ.

* Kormányzó urunk hg Schwarzenberg ő magassága itt mulatása alatt látogatásával szerencsétlét a gazdas. egyet mintakertét, az eperfa-iskolát valamint az állat- és gépkiallítás. Ő magassága még néhány nap városunkban fog mulatni.

— A lótenyésztés-díjairól idei kiállítás nem éppen a kívánt eredményt mutatta; sőt némely díjakra merőben nem is voltak kiállítók; minthogy a m. kormány ezen díjt három évre tűzte ki; reméljük, jövődében nagyobb eredménnyel fog a kiállítás történni; az erdélyi lovak kitűnő erős kötésű lovak és sokat győznek, hegyen, völgyön kifáradhatlanok; a dicső huszár összevéri sarkantyuját, hogy ha erdélyi fajú lovat nyergelhet magának. Fájdalom, jelenben nálunk a lótenyésztés nagyon gyengén megy; pedig ez Erdélynek nagy jövedelem-forrása volt; a gazdasági gépek szaporodtával ezután még nagyobb szükségünk leend erős kötésű, igás lovakra is s a mindennapi szükségek szaporodtával pénzre is nagy szükségünk leend és van, igyekezzünk tehát gazdaságunk ezen igen jövedelmes ágát nem hagyni pusztulásra.

A kormányzó herceg és a ministeriális valamint a főhadiparancsnokság biztosai jelenlétében, bírálok b. Wesselényi Ferencz, b. Bánffy Albert és b. József Lajos mint gr. Béli Ferencz helyettese által oda ítéltetett és valósággal ki is adott lótenyésztési díjak a következők:

1. Csikós anyakanczákra kitűzött 4 jutal. díjt u. m. egy 30 darab aranyos és három 10—10 darab aranyost nyerték: 1) gr. Béli Ferencznek Penelope nevű 5 éves pej kanczája 3 havas kancza csikójával az 1-ső 30 darab arany jutalmat. 2) Kelemen Károly Dáma nevű 5 éves fekete kanczája barna pej mén csikójával a 2-dik 10 aranyot. 3) Szabó Józsefnek Türeből Culla nevű 7 éves barna kanczája 3 havas sárga csikójával a 3-dik 10 aranyot. 4) Kelemen Károlynak Holló nevű 5 éves fekete kanczája barna mén csikójával a 4-dik 10 darab aranyot.

2. A három éves kanczákra kitűzött három jutalmak közül, még pedig egy 20 aranyos és kettő 10—10 aranyos. Az 1-ső 20 arany jutalomra a kiállítottak közül egy se ítéltetett méltónak; a 2-ik 10 aranyos jutalomra Székely Mártonnak Hajnal nevű cs. mén Sálgártól való 3 éves sárga kanczája; a 3-dik 10 arany jutalomra érdemesnek egy se találtott; de dicséretet nyert abafái gazdatiszt Zöldi János igen gondosan ápolt 3 éves kanczája.

3. A két éves ménekre kitűzött 20 darab arany jutalmat nyerte gr. Béli Ferencz Brutusól való fekete 2 éves mén; dicséretet pedig Szabó József Oriostól való, Druv nevű fekete méné, és Macskási Antalnak Oriostól való sárga méné.

4. A két éves kanczák 20 dr. arany jutalmat nyerte gr. Béli Ferencz Pirhustól való 2 éves pej kanczája.

5. Egy éves ménék 20 aranyos jutalmát nyerte Füzesről való izraelita Mózes Ferencz szibói méntől való szürke 1 éves méné; dicséretet pedig völcsi gazdatiszt Szakács Sámuel Rappótól való 1 éves pej méné.

6. Egy éves kanczák 20 arany jutalmát nyerte gróf Béli Ferencz Pirhustól való Penelope nevű piros pej éves kanczája; dicséretet nyertek Májor Józsefnek Gyaluból Benjamin-tól való — és Soófalvi Sándornak Kolozsvárról cs. m. Elbodávid-tól való egy éves kanczája.

— A lóversenyt kormányzó herceg ő magassága is megfigyelt és diszesítette jelenlétével. Intézők voltak: gr. Béli Ferencz, b. Wesselényi Ferencz (indító), Bánffy Albert (teherfelügyelő), gr. Eszterházi Kálmán és Pál Sándor pályatitkár; bírák: b. József Lajos és Paget Lajos Esq. A lóverseny Programja imez:

1-ső futás d. u. 5 órakor 3 1/2 angol mértföld, álladalmi díj 500 drb arany és a betételek; betétel 200 frt bána 100 frt p. p. 1. gr. Nemes Ábrahám Lioness bar. pej telivér, 4 év. kancza, terű 97 font, színe kék test, fehér ujj, fehér sapka. 2) b. Szentkereszti Zsigmond. Maria t. v. b. p. 9 év. k. terű 106 ft. színe fehér sárga test, sárga sapka. 3) gr. Béli Ferencz. Villám, br. p. t. v. 4 év. mén. t. 100 ft. kék test, veres sapka. 4) Id. gr. Teleki Domokos. Pajtás, br. p. fél v. 5 év. mén. t. 106 ft. kék fehér test, zöld sapka.

2-dik futás félhatkor 1 1/2 angol mértföld. Ostor-díj, betétel 2 db. arany. Ur-lovasok. 1) b. Bruckenthal Gyula. Troubadour, sárga, 5 év. paripa, kék test, fehér ujj és sapka. 2) b. Kemény Gyula. Stainfort. Fekete, 5 év. par. kék test, sárga ujj és sapka. 3) gr. Mikó Imre. Bátor. p. 5 év. par. Lovag gr. Bethlen Miklós, veres test, kék ujj és sapka. 4) Id. gr. Teleki Domokos. Léda. p. 7 év. kancza. lov. Székely Dávid, sötét-kék test és sapka, sárga ujj. 5) Tisza László. Csunya. sárga, 8 év. kan. lov. gr. Bethlen Geiza, veres test, kék sapka, fehér ujj. 6) Manz Antal. Galopár. p. 7 év. k. lov. b. Huszár Miklós, fehér test, kék ujj és sapka. 7) b. Huszár Ádám. Charlotte. p. 7 év. k. zöld test, sárga ujj, fehér sapka. 8) gr. Mikes Árpád. Lizi. br. p. 6 év. k. sárga-kék mej. zöld sapka. 9) gr. Bethlen Károly. Gratiella, p. 5 é. k. f. h. sap. veres test, kék ujj. 10) b. Bánffy Kálmán. Kati. szür. 8 é. k. kék test, sárga ujj, sárga és kék sapka. 11) b. Schleinitz b. K. lovag. gr. Hinchel kék és fehér színben.

3-dik futás hat órakor 2 1/2 angol mértföld. Alladalmi díj 3000 db. arany és a betételek, betétel 100 ft. bánat 50 frt. p. p.

4) Id. gr. Teleki Domokos. Pajtás, br. p. f. v. 5 é. mén. t. 111 ft. veres-fehér test, zöld sapka. 2) Tisza László. Arabella. br. p. f. v. k. 9 év. t. 111 font, kék test, fehér ujj, veres sapka. 3) gr. Béli Ferencz. Claudia. pir. p. f. v. 4 év. k. t. 102 ft. kék test, veres sapka. 4) b. Bánffy Albert. Neced. br. p. f. v. 8. év. k. t. 111 font, veres test, kék sapka.

4-dik futás félhatkor 1 angol mértföld. A földeszek futása Futat minden angol és arab fajtól nem vegyített erdélyi születésű ló. Lovasok szokott öltözetekben. Szörén. Az első érkező ló nyer 70 frtot, a 2-dik 30 frtot és a 3-dik 20 frtot p. p.

A BIZOTTMÁNY.

— Az állatkiallításban különösen a disznókból sok és szép példány volt kiállítva; nem hiában, hogy a magyareMBER szereti a szalonnát.

— Addig is míg az állat és gépkiallításról bővebben szólnánk, előlegesen megemlítjük, hogy tyukok és kakasok is bőven voltak kiállítva ketrecben és azon kívül; valamint a férfiak láthatnak, kik nagy kéjjel gyönyörködtek különösen — egymás szemében. A jutalmak itt is kiosztattak tegnapelőtt kelő ünnepélyes módon. A géphozató-társulat által megvett Mak-Cormik-féle arató-géppel tegnap történtek próba-aratások, a miről, valamint a jutalmakról részletekben jövő számunkban.

— Az erdélyi nép szerénysége igen jellemző vonásának voltunk tanúi a lóvásár-téren; t. i. több darab eladó lova mellett kissé féltlenül üriembert egy földmivelő, lovai egyikenek ára iránt megszólít; „annak az ára 120 pengő forint“ felelt a tulajdonos; a földmivelő bajszán habrálva szó nélkül balagott tovább. — „Na hát szólni valamit, atyafi, hiszen majd csak ö-zseféréünk; hát mit ígér érte? Kérdező a tulajdonos. — „Bizony, kérem alásan az urat, felelt a kérdett, ilyen lovat 20 p. frinton kénék megvenni, ha az ember nem szeggyelné.“ — Kérdés, hogy már mit nem szeggyelné? anyit ígérni-e vagy annyt kérni.

— Az állatkiallítás alkalmával (jul. 31-én) a sétatérren vagy az arenában egy aranykarperec elveszett: a ki megtalálta és szerkesztőségünkhez beszolgáltatja, illő jutalmat ugyan-onnan átvetheti.

* Lapunk 97-ik számában szerencsénk való közleni t. olvasó közönségünkkel az „Erdélyi kölcsönös jég- és tűzkármértő társulat“ állapotának f. évi január 1-től június utó-napjáig terjedő első felvi kimutatását, a midőn e derék honi intézetünk 3,293,280 ft. 59 kr. biztosított öszletre 24,755 ft. 51 kr. fődívet pénzerőt tüntetett elő. — Nem lesz érdektelen tudatunk, hogy azóta, t. i. július 1-jétől aug. 1-sőjéig kizárólag, és így 31 nap alatt a társulat biztosítása nem kevesebb mint „316,000 pft-nyi értekekkel gyarapodott.“

— A pesti lapok szerint a gróf Ráday által kitűzött 40 arany pályadíjra versenyző 25 színű közül, a bírálok július 25-dikén tartott ülésükön 3 darabot tüztek ki előadhatatlannak; ezek: „Örökség és szerelem“, „Rabló-vezér“ és „Petronella.“

— Hírszerint egy ausztriai társulat nyerte meg a Belgrádból Drinápolyon keresztül Stambulba vezető vasútra az engedélyt. A társulat ügyneke fél év óta alkudozik e terv felett a miniszteriummal, s ebben az osztrák követség részéről igen támogatva.

— A bécsi „Volksfreund“ a Beranger iránt Európaszeret kitüntetett tisztelet alkalmából irt cikkét így végzi: „E hódolatban, melyet a társadalom nagyrésze és csaknem az összes európai sajtó tanusított a forradalom és felleltség dalnoká iránt, ismét új jelét látjuk az időnek és pedig a legkomolyabbak egyikét. Kórjelek kórjelekhez csatlakoznak, a mennydörgés moraja közel hangzik már, az intő zúgás mind inkább közelg, a párisi választások, az olasz forradalmi kísérletek, a demonstrációk a „költőkirály“ halálakor mindannyi intőjelek. Vajha figyelembevétel nélkül ne hangoznának el!“

Ő cs. k. Apostoli Felsége legmagasb körútjának folytatása Magyarországon Császárné ő Felsége jelenléte nélkül fog megtörténni.

Továbbá a már köztudomásra jutott úti-programban a következő változás történik, hogy miután Császár ő Felsége aug. 15-ről 16-ra menő útja első szakaszából Bécsbe vissza fogott térni: Ő Felsége az utazás tovább folytatására Pozsonba nem augusztus 19-én, hanem 23-án induland. A legmagasb ut ez utolsó szakára nézve a programban közzétett napi felosztásban egyébiránt a napoknak áttételén kívül semmi további változtatás nem történik, minél fogva a legmagasb utazás f. é. sept 1-je helyett 5-én fog a Bécsbe visszatéréssel bevégetetni. (B. H.)

K Ü L F Ö L D.

Franciaország. A „Moniteur“ jul. 20-ki közleményéből ítélve, már jó részt tisztában volnának az utóbbi összeeküvés kiindulási pontja s vezetőiránt. A „Nord“ párisi levelezője hasonló értelemben szól s ugy vélekedik, hogy a rendkívüli érdekes földerítések közhírré fogának tétetni. Mindinkább rebesgetik, miképp az összeeküvés megjelölt vezetőit, a kik közt Mazzini és Ledru Rollin is előfordulnak, az illető kormány ki fogná kérni. Azonban, hogy az angol kormány rá lenne bízható a menekültek kiadására, nem igen lehet remélni, habár várhatni is némi elővigyázati intézkedéseket a politikai menekülteket illetőleg, mint a continensi hatalmak követeléseinek teendő engedélyt az angol kormány részéről.

A „Moniteur“ jelenti, miszerint azon hír, hogy francia csapatok küldettek volna Chinába, teljesen alaptalan. — Egy porosz lap pedig hinni sem akarja, hogy Anglia akár Indiában, akár Chinában francia segélyre szorult volna. A kik azt mondják, — ugy mond, — azok francia szemüvegen nézik a dolgokat, azt híven, hogy oly válság, mely első keletkezéskor Franciaországot megrendítette volna, Anglia indiai hatalmát is szükségképp alá fogná ásní.

— A párisi „Presse“-nek egy o d e s s a i levele szerint az orosz hatóságok fölöttébb komoly népjog-ellenes

